

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.256/2020/6. szám

A Debreceni Ítéltábla a Turi Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Turi Lajos Péter ügyvéd) által képviselt I.rendű felperes neve (cím) I. rendű és II.rendű felperes neve (cím) II. rendű felpereseknek - a Szűcs Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Szűcs Andrea ügyvéd) által képviselt alperes neve (cím) alperes ellen, amelynek pernyertessége érdekében a Dr. Polecsák Mária Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Polecsák Mária ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó (cím) beavatkozott, sérelemdíj megfizetése indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 12.P.20.841/2019/31. számú ítélete ellen a felperesek részéről 33. sorszám alatt előterjesztett és 36. sorszám alatt kiegészített, az alperes részéről pedig 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja, az alperes által a felperesek részére fizetendő tőkeösszeget személyenként 5 000 000 (ötmillió) forintra leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek személyenként 127 000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - személyenként 560 000 (ötszázhatvanezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Megállapítja, hogy a 157 200 (százötvenhétezer-kétszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

- [1] A felperesek testvérek. Édesanyjuk néhai **M. G-né** volt, akin az alperes 2014. június 6-án a baloldali IV-V. ágyéki csigolyákat érintő porckorongsérv-műtétet végzett el. A 14 óra 55 perckor befejezett műtétet követően csípő verőérsérülés következtében vérzés alakult ki nála, amely rendkívül ritka, jellegzetes ismertetőjegyek nélküli szövödmény. Mindez azonnali műtétet tett szükségessé, amelyet az alperesnek legkésőbb a 19 óra 27 perckor elkészült laboreredmény alapján fel kellett volna ismernie, ehelyett a műtétet indokolatlan késéssel: csak 20 óra 50 perckor kezdte meg. **M. G-né** a csípő verőérsérülés következményes vérzése és annak másodlagos szövödményei miatt 2014. június 9. napján 1 óra 45 perckor elhunyt. Abban az esetben, ha az alperes 19 óra 27 perckor a műtétet azonnal megkezdi, javultak volna az életésélyei, de kétséget kizáró módon nem állapítható meg, hogy az az életét megmentette volna. A tartós vérveszteség következtében életben maradása esetén is fennállt volna a lehetősége egy esetleges agyi károsodás kialakulásának.

- [2] Az édesanyjuk halálakor az I. rendű felperes 24, a II. rendű felperes pedig 22 éves volt. Az édesanyjukkal és annak élettársával éltek egy háztartásban, az édesapjukkal - a szüleik több mint tíz évvel korábbi válása és az apjuk alkoholproblémái miatt - nem tartották a kapcsolatot. Az édesanyjukkal, aki több mint tíz éven keresztül egyedül nevelte őket, nagyon szoros volt a kapcsolatuk, mindenben számíthattak rá. Összetartó, szerető családként éltek együtt. Az I. rendű felperes a halál bekövetkeztekor jegyben járt a jelenlegi házastársával, a házasságkötést a 2014. évre tervezték, a II. rendű felperesnek a jelenlegi házastársa még csak udvarolt, házasságot nem terveztek.
- [3] **M. G-né** halálát követően az addig összetartó, kiegyensúlyozott család felbomlott. A volt élettársa italozni kezdett, így rá a felperesek nem számíthattak. A haláleset miatt az I. rendű felperes a vőlegényéhez költözött, majd szűk körben házasságot kötöttek. Lakhatásuk megoldása érdekében hitelt vettek fel. Bár a II. rendű felperes az édesanyja volt élettársának lakásában maradt, az akkori barátja, a későbbi férje odaköltözött hozzá, majd a nevelőapa italozása miatt elköltöztek onnan és lakást béreltek. Családi segítség hiányában a bérleti díj kifizetése nagy nehézséget okozott számukra, ezért hitelből saját lakást vásároltak.
- [4] Az I. rendű felperes az édesanyja halálát követően a saját döntése alapján két hónapon keresztül Frontint szedett, két hétig táppénzen volt. A II. rendű felperes a haláleset után két hónapon keresztül volt táppénzen, de pszichológust nem vett igénybe, gyógyszert nem szedett. A felperesek maradandó egészségkárosodást nem szenvedtek el, azonban az, hogy az egyedüli szülőjüket fiatal felnőttként elvesztették, jelentős mértékben megnehezítette az életüket, hiszen az őket érintő lényeges kérdésekben nagyon fiatalon egyedül kellett dönteniük.
- [5] A felperesek keresete arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest személyenként 16 000 000 Ft sérelemdíj és járulécai megfizetésére. Arra hivatkoztak, hogy az édesanyjuk haláláért az alperes felelős, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban Ptk.) 2:52. §-a alapján köteles sérelemdíjat fizetni nekik, a haláleset miatt ugyanis a családban éléshez való joguk súlyos mértékben sérült, a mindennapi életük pedig jelentős mértékben elnehezült.
- [6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, vitatta annak jogalapját és összecszerűségét is.
- [7] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 6 000 000 Ft sérelemdíjat és annak 2014. július 9. napjától a kifizetés napjáig járó kamatát. Kötelezte az alperest arra is, hogy fizessen meg a felperesek mint egyetemleges jogosultak részére 711 200 Ft elsőfokú perköltséget. Az ezt meghaladó keresetet elutasította.
- [8] A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy az alperes a Ptk. 6:519. §-a alapján felelősséggel tartozik a felperesek édesanyjának haláláért, hiszen a műtét késedelmes megkezdésével csökkentette a túlélési esélyeit. Ezért a felperesek a családban éléshez fűződő joguk sérelme miatt alappal követeltek sérelemdíjat, amely kettős funkcióval rendelkezik, hiszen egyrészt a személyiségi jogok megsértésének kompenzációjára szolgál, másrészt magánjogi büntetés is. A Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése alapján a sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelembe vette, hogy az alperes **M. G-né** ellátása során a műtét késedelmes elkezdését kivéve a szakma szabályainak megfelelően, a legnagyobb gondossággal járt el, a mulasztásával pedig nem a felperesek édesanyjának halála, hanem az áll okozati összefüggésben, hogy csökkent az életben maradás esélye. Értékelte ugyanakkor, hogy súlyosan sérült a felperesek családban éléshez való

személyiségi joga, hiszen a legközelebbi rokonuk a velük nagyon szoros kapcsolatban lévő édesanyjuk volt, mindenben rá támaszkodtak. Önmagában az, hogy a gyászatukat nem szaksegítséggel dolgozták fel, valamint hogy időközben mindketten házasságot kötöttek, nem jelenti azt, hogy az életminőségük nem romlott meg jelentős mértékben, továbbá olyan következtetésre sem ad alapot, hogy a terveiket megvalósították. Az I. rendű felperes tervei között ugyanis nem egy gyors összeköltözés és egy nagyon szűk körű, elhalasztott esküvő szerepelt, a II. rendű felperes pedig nem tervezett házasságot. Ellenben a terveik között volt az édesanyjukkal korábban fennálló szoros kapcsolat fenntartása, így számítottak rá az esküvő szervezése és a gyerekvállalás során is, ez pedig véglegesen megghiúsult. A családban éléshez fűződő joguk sérelme tehát jelentős életminőségbeli romlást okozott, hiszen a korábbi jól szervezett, tervezhető jövőkép megszűnt, ehelyett fiatal felnőttként egyedül kellett rövid idő alatt egész életükre kiható döntéseket hozniuk. Erre figyelemmel az édesanyjuk halála folytán bekövetkezett nem vagyoni sérelmek kiküszöböléséhez személyenként 6 000 000 Ft sérelemdíjat tartott szükségesnek, az ezt meghaladó keresetet pedig elutasította.

- [9] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban Pp.) 83. §-ának (3) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperesek jogi képviselői munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, amelynek összegét a marasztalási összeg alapulvételével számította ki.
- [10] A felperesek a fellebbezésükben azt kérték, hogy az ítéletábra változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, és emelje fel az alperes által fizetendő sérelemdíj tőkeösszegét személyenként 12 000 000 Ft-ra. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj nem alkalmas az édesanyjuk halála folytán őket ért jelentős immateriális sérelmek kompenzálására. Kétségtelen tény, hogy a sérelemdíj összegének meghatározása során értékelni kell a jogsértés jellegét, erre hivatkozással azonban nem lehet kevesebb sérelemdíjat megítélni annál, mint amit az alperes által okozott nem vagyoni sérelmek mértéke indokol. Épp ellenkezőleg: a sérelemdíjat az okozott hátrányok kiküszöböléséhez szükséges összegnél magasabb összegben kell megállapítani, hiszen az csak így válhat magánjogi büntetéssé. A jogsértés pedig az édesanyjuk halálához vezetett, így jelentős súlyú volt, amely nem indokolta az elsőfokú bíróság által megállapított alacsony összeget. Noha az elsőfokú ítélet teljes körűen tartalmazza azokat a nem vagyoni hátrányokat, amelyeket az édesanyjuk halála előidézett, ezeket az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal vette figyelembe. Az a tény ugyanis, hogy nem szenvedtek pszichés károsodást, nem jelenti azt, hogy nem élték át azt a gyászt és veszteségélményt, amely egy anya elvesztésekor bekövetkezik.
- [11] Az alperes fellebbezése arra irányult, hogy az ítéletábra változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, az általa fizetendő sérelemdíj tőkeösszegét szállítsa le személyenként 5 000 000 Ft-ra, továbbá mellőzze az elsőfokú ítélet azon rendelkezését, amely perköltség megfizetésére kötelezte őt. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj eltűzött, hiszen a felperesek az édesanyjuk halálakor már nagykorúak voltak, párkapcsolatuk volt, amely utóbb házassággá alakult. Noha a haláleset időpontjában még közös háztartásban éltek az elhunytal, később saját ingatlant tudtak vásárolni, és biztos egzisztenciájuk lett. Az édesanyjuk elvesztését a családjuk segítségével, szakember közreműködése nélkül is fel tudták dolgozni. Kifejtette, hogy a megítélt sérelemdíj az irányadó bírói gyakorlat tükrében is aránytalanul magas, e körben a Debreceni Ítéletábra, a Fővárosi Ítéletábra és a Kúria több eseti döntésére hivatkozott. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 83. §-ának (3) bekezdése alapján tévesen kötelezte őt perköltségfizetésre, a felperesek követelése ugyanis nyilvánvalóan eltűzött volt, így e jogszabályi rendelkezést nem lehetett volna alkalmazni.
- [12] A felperes nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

- [13] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet felperesek által sérelmezett rendelkezésének helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Rámutatott, hogy a felperesek alap nélkül állították, hogy hagyta meghalni az édesanyjukat, ugyanis minden tőle elvárható intézkedést megtett az elhunyt szakszerű ellátása érdekében, így sem szándékosság, sem hanyagság nem terheli. A sérelemdíj összegének megállapításakor kérte figyelembe venni az anyagi lehetőségeit, valamint azt a tényt, hogy egészségügyi szolgáltatást végez, így a megítélt összeg végső soron csökkenti az e célra felhasználható pénzeszközöket.
- [14] A beavatkozó a másodfokú eljárás során nem tett nyilatkozatot.
- [15] Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 374. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el. Ennek során az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), nem észlelt ugyanis olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely okot adott volna e korlátok átlépésére (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért - fellebbezés hiányában - nem érintette az elsőfokú ítélet azon rendelkezését, amelyik az alperest a felperesek részére személyenként 5 000 000 Ft sérelemdíj és járulékai megfizetésére kötelezte, továbbá azt sem, amelyik a sérelemdíj megfizetése iránti kereset személyenként 12 000 000 Ft-ot meghaladó részét elutasította. Kizárólag abban foglalt állást, hogy a felperesek alappal kérték-e a sérelemdíj tőkeösszegének felemelését személyenként 12 000 000 Ft-ra, az alperes pedig joggal tartott-e igényt a sérelemdíj személyenként 5 000 000 Ft tőkeösszegre történő leszállítására, továbbá az őt terhelő elsőfokú perköltség mellőzésére. Ennek eredményeként a felperesek fellebbezését alaptalannak, az alperes fellebbezését pedig részben alaposnak találta.
- [16] Ahogy arra a Kúria már több határozatában rámutatott: a nem vagyoni kártérítés intézményéhez képest a sérelemdíjnak valóban többes rendeltetése, funkciója van, amely azt jelenti, hogy a kompenzáció mellett büntető kártérítésként is funkcionál, továbbá preventív szerepet is betölt (pl.: Pfv.IV.20.387/2018/6., Pfv.IV.20.382/2019/5., Pfv.IV.20.458/2019/4.). Annak eldöntése során, hogy e funkciók az adott esetben milyen összegű sérelemdíj alkalmazása mellett érvényesülhetnek, a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése alapján figyelembe kell venni az eset összes körülményét, különösen a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatását.
- [17] Azt, hogy a jogsértés milyen hatást gyakorolt a felperesekre és környezetükre, az elsőfokú bíróság nem vitásan teljes körűen feltárta, hiszen egyik fél sem kérte az elsőfokú ítéletben foglalt tényállás kiegészítését. Mindezek alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperesek valóban elszenvedték azokat az immateriális sérelmeket, amelyek egy édesanya fiatal felnőttkorban történő elvesztésekor köztudomású, azaz külön bizonyítást nem igénylő módon bekövetkeznek. Az a körülmény, hogy a halálesetet pszichés károsodás nélkül fel tudták dolgozni, nem jelenti azt, hogy nem kellett átélniük ugyanazt a gyászt és veszteségélményt, amit - köztudomásúan - mindenki elszenved akkor, amikor az édesanyját elveszíti. E következtetést abból a tényből sem lehetett levonni, hogy a felperesek a haláleset után mindketten önálló életet kezdtek, házasságot kötöttek és lakást vásároltak. Épp ellenkezőleg: az a tény, hogy mindezt a felpereseknek - fiatal felnőttként - a velük korábban közös háztartásban élő, számukra anyagi és lelki értelemben is komoly támaszt nyújtó édesanyjuk segítségével kellett végrehajtaniuk, olyan többsérelmelem volt, amelyet a sérelemdíj mértékének megállapítása során nem lehetett figyelmen kívül hagyni. A köztudomású immateriális hátrányok körét meghaladó sérelemként kellett értékelni azt is, hogy a felpereseknek az édesanyjuk elvesztésével nem maradt olyan szülője, aki pótolhatta volna a tőle kapott támogatást, így az önálló életük megkezdésekor mind anyagi, mind pedig lelki értelemben teljesen magukra maradtak. Ezt meghaladó többsérelmeket ugyanakkor a felperesek nem igazoltak, így további hátrányokat a

sérelemdíj mértékének meghatározása során nem lehetett figyelembe venni.

- [18] Az elsőfokú bíróság a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése alapján helyesen vonta mérlegelési körbe az alperes által elkövetett jogsértés súlyát, jellegét és a felróhatóság mértékét. E körben mindenekelőtt azt kell kiemelni, hogy az alperes a fellebbezésében nem tette vitássá a sérelemdíj fizetési kötelezettségének jogalapját, így a fellebbezési ellenkérelmében alappal nem hivatkozhatott arra, hogy a felperesek édesanyjának kezelése során az egészségügyről szóló 1997. évi CXLIV. törvény (a továbbiakban Eütv.) 77. §-ának (3) bekezdésében foglalt gondossági követelményt betartva járt el. Azzal ugyanis, hogy a szövődmény következményeinek megszüntetéséhez szükséges műtéti beavatkozást indokolatlanul késedelmesen kezdte meg, az e körben jogerős elsőfokú ítélet szerint neki felróható módon csökkentette az elhunyt túlélési esélyeit, így a felperesek édesanyjának haláláért teljes felelősséggel tartozik. Az a körülmény pedig, hogy az elhunyt kezelése során további jogsértést nem követett el, nem szolgáltatott alapot a felpereseknek járó sérelemdíj mérséklésére.
- [19] Ahogy arra a Kúria már szintén többször rámutatott: a sérelemdíj mértékének a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján nem a jogsértő, hanem az eset körülményeihez kell igazodnia, így nem volt jelentősége annak, hogy az alperes milyen vagyoni eszközökkel rendelkezik, továbbá annak sem, hogy milyen - adott esetben közcélú - tevékenységet végez (pl.: Kúria Pfv.IV.20.458/2019/4.). Ezért az alperes ezzel ellentétes fellebbezési érvelése sem volt alapos.
- [20] Arra azonban az alperes már alappal hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a felpereseknek járó sérelemdíj mértékének meghatározása során nem volt tekintettel a hasonló ügyekben követett bírói gyakorlatra, így az érdemi döntése nem felel meg az egységesség követelményének, azaz annak a jogos társadalmi igénynek, hogy a hasonló időszakban bekövetkezett, hasonló mértékű károkért közel azonos összegű sérelemdíj kerüljön megállapításra. Kétségtelen, hogy sem a személyiséget ért hátrány mértéke, sem pedig az annak hozzávetőleges ellentételezésére alkalmas kárpótlás összege nem mérhető objektív mércével, az mindig az adott élethelyzet egyedi tényállása szerint bírálandó el (Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.976/2014/5.). A konkrét ügyben megítélhető sérelemdíj hozzávetőleges nagyságrendjének meghatározása során azonban - az egységesség elve alapján - mégis támpontul szolgálhattak volna a bíróságok hasonló tényállású ügyekben hozott döntései, még akkor is, ha a hasonló jogsértések nem feltétlenül váltanak ki hasonló módon és mértékben megnyilvánuló nem vagyoni sérelmet.
- [21] Az irányadó bírói gyakorlatot jól tükrözi a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.21.468/2017/8. számú ítélete, amely egy 2010-ben elhunyt személy depresszióban szenvedő, de önálló életet élő nagykorú gyermekének 3 000 000 Ft nem vagyoni kártérítést ítélt meg a károsodás bekövetkezésekor fennállt ár- és értékviszonyok között. Jó példa a Legfelsőbb Bíróság BH2011.248. szám alatt közzétett eseti döntése is, amely egy 2007-ben elhunyt személy nagykorú gyermekeinek - a peren kívül kifizetett kártérítéssel együtt - a károsodáskori ár- és értékviszonyok között személyenként 2 000 000 Ft nem vagyoni kárpótlást adott. Szintén irányadónak tekinthető a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.305/2019/4. számú ítélete, amely a károsodáskori ár- és értékviszonyok között 3 500 000 Ft kárpótlást ítélt meg egy 2013-ban elhunyt személy fiatal felnőttkorú gyermekének, aki a haláleset miatt enyhe pszichés tünetekkel küszködött, és az egyetemi tanulmányai mellett munkavállalásra kényszerült. Végül meg kell említeni a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.931/2017/4. számú ítéletét is, amely az édesanyjuk 2010-ben történt halála folytán - az ekkor uralkodó ár- és értékviszonyok között - az értelmi fogyatékkal küzdő, így a haláleset feldolgozására nehezen képes nagykorú gyermeknek 5 000 000 Ft, a halálesetkor 34 és 22 éves nagykorú gyermekeknek pedig személyenként 2 000 000 Ft kárpótlást adott.

- [22] Jól látható, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj nem igazodik e határozatokkal fémjelzett bírói gyakorlathoz, annak ellenére, hogy a felperesek hasonló ár- és értékviszonyok között, hasonló mértékű immateriális sérelmeket szenvedtek el. Erre tekintettel a fellebbezési korlátokhoz kötött ítélőtábla a felpereseknek járó sérelemdíj tőkeösszegét az alperes fellebbezési kérelmének megfelelően leszállította személyenként 5 000 000 Ft-ra. Ezt meghaladó mértékű sérelemdíjra a felperesek a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdésében foglalt körülmények, a kár bekövetkezésekor uralkodó ár- és értékviszonyok, továbbá a hasonló ügyekben követett bírói gyakorlat alapján nem tarthattak igényt, így a sérelemdíj felemelésére irányuló fellebbezésük alaptalannak bizonyult.
- [23] Nem volt alapos az alperes azon fellebbezési kérelme sem, amelyik az általa fizetendő elsőfokú perköltség mellőzésére irányult. A felperesek keresetének összegszerűsége ugyanis bírói mérlegeléstől függött, mivel pedig - a megváltoztatott elsőfokú döntés folytán - az általuk követelt összeg 31,25%-át megkapták, a követelésük nem volt nyilvánvalóan eltúlzott.
- [24] A kifejtett okok miatt az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján - a rendelkező részben írt módon - részben megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.
- [25] A felperesek személyenként 6 000 000 Ft perértékű fellebbezése nem vezetett eredményre, míg az alperes 2 711 240 Ft perértékű fellebbezése személyenként 1 000 000 Ft erejéig megalapozott volt. A két fellebbezést tekintve az alperes személyenként 7 000 000 Ft - 711 240 Ft, azaz 6 288 760 Ft perérték erejéig lett tisztán pernyertes. Ennek alapulvételével az ítélőtábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései, továbbá 4/A. §-a alapján személyenként 100 000 Ft + áfa, azaz 127 000 Ft jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felpereseket, ez állt ugyanis arányban a másodfokú eljárás során csupán két rövid tartamú beadványt benyújtó alperesi jogi képviselő által kifejtett munkával és a fenti perértékkel (Pp. 83. §-ának (2) bekezdése).
- [26] A felperesek kötelesek személyenként 7 000 000 Ft fellebbezési perértékre jutó feljegyzett fellebbezési illeték állam részére történő megfizetésére (Pp. 102. §-ának (1) bekezdése, Pp. 83. §-ának (1) bekezdése), a másodfokú eljárás során ugyanis a bírói mérlegelést igénylő sérelemdíjjal kapcsolatos fellebbezések tekintetében teljes pervesztesek lettek, így - részleges pernyertesség hiányában - az ítélőtábla nem alkalmazhatta a Pp. 83. §-ának (3) bekezdését. Az illetékmentes alperes perköltséggel kapcsolatos alaptalan fellebbezésére jutó feljegyzett illetéket az állam viseli (Pp. 102. § (6) bekezdése).

Debrecen, 2020. november 24.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-